

Tanulóterep, tanulószerepek

Nyár. Augusztus valahanyadika. Cseng a telefonom. Régóta – milyen relatív az idő, nekem az 1 év is régótának számít – nem cseng intenzíven, csak néha-néha. Sutus Áron – ezt írja ki a képernyő. Felveszem, és megörülök a hangjának. Hogy vagy? Hogy vagytok? Mi újság? És elkezdem ecsetelni, hogy vagyok, mert tudom, hogy tényleg úgy kérdezi, hogy érdekl. Elvagyunk, jól vagyunk, élvezzük a napsütést, a gyerek is egyre kópébb. Igen, itt a nagy koronavírus-mizériában lett egy kópé kisfiunk a férjemmel. Anyukám csak úgy fogalmazott, hogy szerinte ezt a járványt a Jóisten nekünk küldte, mert tudta, hogy különben úgysem álltunk volna meg, túlságosan szeretjük a munkánkat ehhez. Ő meg mint édesanya, persze féltett. Most már jól értem. És jól gondolta. Mármit azt, hogy nem álltunk volna meg, a járványhoz semmi közünk! Becsszó! :) Szóval Áronnal letémáztuk a magánéletet, s akkor vett egy nagy levegőt, és kibökte:

– Hát lenne nekem egy szemtelen kérdésem is. Te mikor jössz vissza dolgozni?

– Hú, hát ezen még nem gondolkodtam. Még nem tudom, majd meg kell beszélnem Martinával, de miért?

– Hát tudod, áttettük az Amatőr Találkozót őszre, október 15–22., s ha esetleg akkor már dolgozol, akkor nagyon számítanánk rád.

Anita pörget: szeptemberben jár le a szülési, s bár a szabadság teljes időtartama addig nem telik le, de igen! Naná, hogy megyek. Viszketett a talpam meg az agyam már! Az amatőr találkozót nem hagyom ki! És itt ért az első szél: **MEGYEK VISSZA DOLGOZNI!**

És míg az az elfogadottabb reakció erre, hogy mindenki ott húzza, ahol tudja, mert hát a munka az általában nem az ember szíve csücske, addig nekem már borzasztóan hiányzott. Félreértés ne essék. A gyerekemmel

is nagyon szeretek (valódi minőségi) időt tölteni, de az otthoni lét mindkettőnknek kezdett kevés lenni: ő is társasági ember – ezen se csodálkozik senki –, és nekem is hiányzott az a közeg, ahol hasznos lehetek, s azt csinálhatom, ami feltölt.

Persze aztán volt itt minden: kétely, kétségbeesés, mert hát bármennyire szerettem volna, nem tudtam azt a tempót és időbeosztást diktálni, amit előtte. Eddig azt hittem, jó szervező vagyok, hát az első valódi nagy szervezői buktatóm a saját gyerekeim volt. Úgyhogy

újratanulom a szakmát. Minden értelemben. Mert megerősítettem magamban útközben, a nagy csendben, a nagy világjárványban, hogy ez az utam, hogy ti vagytok az utam: a közművelődés, a kultúra, s ezeknek a szervezése. Igazából mindig is ez volt, csak jó helyre kellett kerülnöm ahhoz, hogy ezt felismerhessem. Közétek, Andi, Áron és Martina, s ezáltal közétek, kedves amatőr színjátszók és a Találkozóban tevékenykedők.

Úgyhogy most ismét egyetemre járok, és be kell vallanom, hogy Belőletek *profitálok*. Mennyivel könnyebb úgy tanulni, hogy az elmélethez azonnal tudok saját gyakorlati példákat kapcsolni. Pl. a szombati a kultúragazdaságtan órán pont veletek példálóztam a többieknek a pozitív externáliáknál, hiszen a Találkozóból nemcsak a fogyasztó tud profitálni, hanem az egész település, akár a község is. Na, de csapongok, szóval amellet, hogy a szakmát tanulom, tanulom azt is, hogy szervezzem össze a magánéletemet a munkámmal. Hogy egyik se szenvedjen csorbát. Hogy mindkettőben ugyanolyan minőségben tudjak jelen lenni, mint eddig. S most, a legnagyobb tanulóterep – nemcsak kultúra-gazdaságtanból – ez a Találkozó. Jobban és máshogy figyelek Rátok, a működésekre, s magamra is.

Pál Ancsával arról üzeneteztünk a napokban, hogy más ez a Találkozó, mert nem vagyunk végig fizikailag jelen, s hogy így azért nem az igazi, de vannak azok a helyzetek, amikor kompromisszumokat kell kötni. Ugyanakkor azt is megbeszéltük, hogy jövőre másként lesz. És milyen jó, hogy erre nem egy évet, hanem csak tavaszig kell várni.

Virág Kiss Anita

Minek nekünk színház?

A találkozó nem tréfa

Tavasza helyett ősszel találkozunk idén a vajdasági magyar amatőr színjátszók. Nem csak ez az egy változás következett be az életünkben, de mostanra elég rugalmasak lettünk a járványhelyzet diktálta bizonytalanságokkal szemben. Vállat vonva legyintünk, és érvényesül az „*úgy még sosem volt, hogy valahogy ne lett volna*” bölcsessége.

Felerősödött a hit és a fontossági sorrend kérdése. Hiszek-e abban, amit csinálok? Hiszek-e a körülöttem létező világnak/világban? A munkámban, a mindennapi szerepvállalásaimban, a saját erőmben, a képességeimben? Mire fontos időt szakítanom, és mit kellett volna már régen elhagyni, kizárni a mindennapokból. Mire kellene igazán hangsúlyt fektetni? Megannyi kérdést kaptunk, bizonytalan válaszokkal.

A Találkozó idén 25 éves! A legszebb kor. Szeretek/szerettem rajta részt venni. Anno mint fellépő vártam a biztató szavakat, melyek megerősítettek abban, hogy a színházi pályán a helyem. Valaki higgynem bennem helyettem is! Ne csak az én felelősségem legyen, ha ráteszem valamire az életem, és a végén mikor számot vetek, nem tudom majd méltósággal kihúzni magam. Később persze tudatosodott bennem, a saját döntéseimért magamra haragudhatok egyedül, vagy lehetek büszke a vállalásaimra.

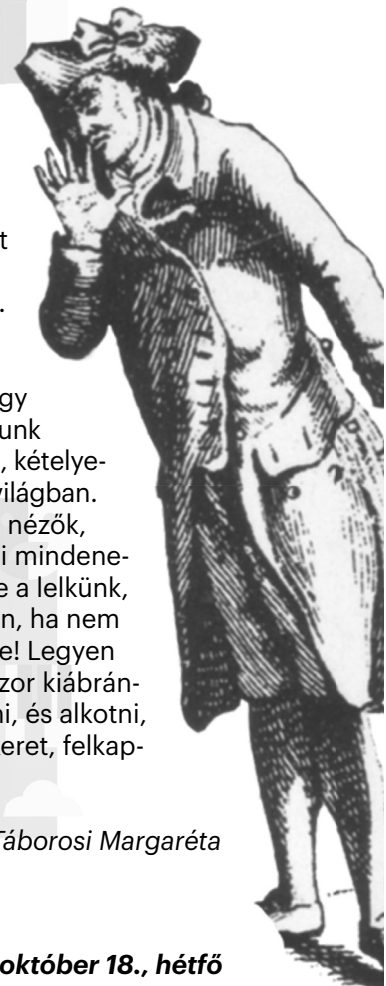
Bizonyos próbákon, előadások után elhangzott mondatokat sokáig magunkkal viszünk. Erőt adnak, ha bátorítóak. Visszagondolva

rájuk erősítik bennünk a kitartást a nehéz helyzetekben. Mert színházat csinálni nem könnyű, nem méznyalás a próbaterem bődöne. Nem is egyszer kell annak pokolra menni, aki színházban „dudás” akar lenni. Több a sikertelenség élménye, mint a sikeré. De csak egyszer legyen pozitív a visszajelzés, a felhők közt repülünk, mit a felhők között, a csillagok között érezzük magunk egyenrangúnak a csillagokkal. Minden szenvedés felülíródik, és lubickolunk. Örülünk, mert az élet egy kis igazságát mutathattuk fel, és ez a felismerés a nézőkben is befogadásra talált.

Minek nekünk színház? Miért kell nekem színház? – teszem fel magamnak elég sűrűn a kérdést. Nincs válaszem, mely mindig aktuális lenne. A bemutatott történeteken, hangulatokon, képeken keresztül ismerünk rá magunkra, a belső kis világunk emberi és szégyellt titkaira, melyekről nem beszélünk, csak nagyon ritkán. Egy meghatározó előadás megvilágítja ezeket a titkormozsákat, megmutatja, hogy nem kell félnünk, nem vagyunk egyedül elveszettségünkkel, kételyeinkkel, szenvedéseinkkel a világban.

Kedves színházcsinálók, nézők, házigazdák és színházközeli mindenesek! Öltöztessük ünneplőbe a lelkünk, találkozzunk az előadásokon, ha nem most, akkor Vajdaság-szerte! Legyen erőnk és kitartásunk a sokszor kiábrándító körülményeken túllépni, és alkotni, csinálni, húzni-vonni a szekeret, felkapcsolni a próbafényt!

Táborosi Margaréta

A szajáni régi iskolák

II. RÉSZ

Benyócki Attila és Petrović Dragan a tavalyi iskolaévben fejezték a nyolcadik osztályt. A Tantárgyháló verseny keretein belül kutatták és írták meg településük régi iskoláinak történetét.

AZ „ÚJ ISKOLA” SZÜLETÉSE

Az 1920-as trianoni békeszerződés után Szaján a Szerb–Horvát–Szlovén (későbbi Jugoszláv) Királysághoz került. A megnövekedett lakosság, főleg az iskolaköteles gyermekek számának az erőteljes növekedése, szükségessé tette az iskolák kapacitásának a növelését is. Szükségessé vált az iskolák bővítése.

Molnár Vince, az iskola akkori igazgatója, akit a szajániak „Vityónak” neveztek, kiharcolta egy új iskola megépítését a falu központjában.

Ez a ma is működő iskolaépület, amely **1929-ben**, az átadásakor, a maitól sokkal szerényebb formában ugyan, de biztosította a falu oktatási igényeit. A túlterheltséget ez az iskola is úgy tudta elkerülni, hogy rajta kívül a már meglévő két iskolaépületet továbbra is használták tanításra. A *Vilma téri iskolában* továbbra is 1–4. osztályig folyt a tanítás, az új iskolához hasonlóan.

A II. világháború után, az **1955/56-os iskolai évben** pedig 8 osztályossá vált az iskola is, s ezt úgy tudták megoldani, hogy használtak egy tantermet a templom melletti iskolában is. A másik tanterem pedig óvodának lett átalakítva. A meglévő iskolai tanterem kevésnek bizonyultak, mivel a Vilma téri iskola ekkorra már használaton kívülre került. Megnövekedett az osztályok létszáma, s ezért két osztályt az iskolával szemben fekvő, ekkor már állami tulajdonban lévő, valamikori zsidók boltjában alakítottak ki. A rendelkezésre álló öt tanterem csak úgy tudta kielégíteni az iskola szükségleteit, hogy a tanítás két váltásban, délelőtt és délután is folyt. Technikai teremnek pedig a központ másik oldalán, a szintén állami tulajdonba került, **Sötét György** valamikori kocsmáját és bolthelyiségét használták.

Az így rögtönzött tantermekben, a rossz világítás mellett, a diákok bukdácsolnak a foghíjas, kitöredezett, olajos padlódeszkákon, évszázados fapadokban ültek kettesével, amelyek recsegték-ropogtak minden mozdulatra.

2021. október 18., hétfő

EGY MAI KÉP AZ ISKOLA 1929-BEN ÉPÜLT RÉSZÉRŐL
(FOTÓT KÉSZÍTETTE: BENYÓCKI ATTILA, 2021.01.30.)

Az asztalok kissé ferdek voltak, egy tintás üvegek tartására kialakított lyukkal.

Ezek a körülmények szükségessé tették az új iskola bővítését. Ez az új, központi iskola **1969-ben** lett átalakítva, illetve kibővítve három új tanteremmel, egy műszaki oktatásra alkalmas teremmel, valamint irodahelyiségekkel.

AZ ISKOLA 1969-BEN ÉPÜLT SZÁRNYA
(FOTÓT KÉSZÍTETTE: BENYÓCKI ATTILA, 2021.01.29.)

AZ ISKOLA 1969 UTÁNI TELJES ÉPÜLETE
(FOTÓT KÉSZÍTETTE: BENYÓCKI ATTILA, 2021.01.30.)

Azonban a további bővítésre sem kellett túl sokat várni, mert 1980-ban egy tágas tornateremmel, a hozzá tartozó öltözőkkel és egy, az akkori viszonylatban korszerű fűtőházzal bővült. Így azóta is maradéktalanul tudja teljesíteni feladatát, a szajáni gyerekek oktatását-nevelését.

Az eltelt közel száz éves történelmében ebben az iskolában olyan sok tanító és tanár

tanított, hogy lehetetlen mindegyiket felsorolni, így csak az igazgatókat fogom említeni. **Nagy Antal** interjúalanyom emlékei szerint a következő igazgatók vezették ezt az iskolát:

1. Molnár Vince (Vityó)
2. Lichtenstein József
3. Harsány Ilona
4. Homola Ferenc
5. Balogh Károly
6. Dékány Ferenc
7. Csömöre Hermina
8. Bari Kikić Lídia

A RÉGI ISKOLÁK HALÁLA

Valaminek a születése és felemelkedése legtöbbször valaminek a hanyatlásához és megszűnéséhez vezet. Így van ez a szajáni iskolákkal is. A temető melletti iskola ugyan megérte a vele szemben a templom mellett épített iskola átadását, de hamarosan tűzvész áldozatul esett: a romokat eltakarították, a döngölt falait elhordták, s helyén kialakították a temető új bejáratát. A falut majd egy évszázadig szolgáló épület örökre eltűnt, nyoma sem maradt.

Az úgynevezett új iskola születésével, állandó bővülésével elkerülhetetlen volt a régi iskolák működésének hanyatlása, végső soron a megszűnése is. A Vilma téri iskola a II. világháború utáni tanügyi reformok és rendeletek áldozatává vált, s az 1950-es évek elején végleg bezárta kapuit. Egy ideig használták még, olykor-olykor szavazóhelyiségnek, s így négyvenként egyszer lekerült róla a lakat.

A VILMATÉRI MAI ISKOLA KINÉZETE (SZAJÁNI HELYI KÖZÖSSÉG KÉPEI, 2017.)

Ennek az épületnek az utolsó méltatlan szolgálata az 1990-es végén volt, amikor az állam kaszárnyaként használta, és tartalékos katonákat költöztettek az épületbe. Ma már semmilyen funkciója sincs, hacsak nem az, hogy hirdesse az ifjabb nemzedékeknek, hogy falai között nagyon sok gyerek értékes kincsre lelt, a tudás kincsére.

A SZERB HÁDSEREG TARTALÉKOSAI A VILMA TÉRI ISKOLA TANTERMÉBEN (CSIKITY ANNA TULAJDONA, AZ 1990-ES ÉVEKBEN)

OSZTÁLYKÉP AZ 1960-AS ÉVEKBŐL (AZ ISKOLA ARCHÍVUMÁBÓL)

OSZTÁLYKÉP 2020-BÓL – A TAVALYI CSOPORTKÉP AZ OSZTÁLYUNKRÓL

A templom melletti másik régi iskola valamivel túlélte sorstársát, a Vilma téri iskolát. Falai között (a visszaemlékezések szerint) még 1969-ben is oktatás folyt, majd ezek után itt is megszűnt a tanítás. Az 1970-es években pedig lakásokká alakították át tágas tantermeit. Ebben az új funkciójában még ma is helyt áll, de már semmi köze az oktatáshoz – a tanuláshoz ámbár annyi van, hogy az itt kialakított lakásokban mindig fiatal családok éltek, és tágas udvarán eddig soha nem szűnt meg a gyerekszívaj, a játék.

EPILÓGUS

Az utolsó évek társadalmi változásai következményében igencsak megcsappant létszámú tagozatok működnek a falu egyetlen fennmaradt iskolájában.

Vajon erre az iskolára is a többiek sorsa vár?

**„Ne hagyjátok a templomot,
a templomot s az iskolát!”**

(Reményik Sándor)

A találkozó nem tréfa

Ma a Találkozó színpadán

A MARÁSOKÉ A TALÁLKOZÓ SZÍNPADA

Reflektorfényben a topolyai társulat! A topolyaiak szeretnek hivatásos színésszel dolgozni, az elmúlt években megfordult náluk Kálló Béla, Szloboda Tibor, Körmöci Petronella, Táborosi Margaréta, és most Crnkovity Gabriella rendezett nekik előadást. Topolyán Gabi otthon van. Minden értelemben, hiszen topolyai származású, a fiatalokkal évek óta foglalkozik (ott is). Kíváncsian várjuk, ezúttal mit alkottak közösen a marásokkal.

Október 18., hétfő, 19.00 óra
Mara Amatőr Színház, Topolya

A Mara első bemutatójára 2002. június 5-én került sor. Névadónk a régi, topolyai Járási Színház művésznője és vezetője, Dimitrijevic Mara. Akkor még a társulat a Művelődési Ház keretein belül tevékenykedett. 2005-től önálló társulatként működünk. Igyekszünk évről évre hivatásos rendezőkkel dolgozni, mert mindegyiküktől tanulunk valami újat, ezeket a tapasztalatokat pedig visszük magunkkal a további útra. Egyik különlegességünk, hogy a diákoktól a nyugdíjasokig minden korosztály képviselteti magát csoportunkban, mégis úgy működik, mint egy nagy baráti társaság. Igaz, személyes elfoglaltságok, körülmények miatt mindig egy kicsit formálódik a csoport összetétele, de vannak visszatérő színészek, az idén négy fiatal taggal is bővült a Mara csapata. Évente egy-két előadást

viszünk színre. A csoport gyakorlatilag egész évben aktív, próbák, bemutató, tájolás és kezdődik minden előről. Rendszeresen részt veszünk a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán, ahonnan többször győztesként tértünk haza. Fő célunk az, hogy olyan helyekre is elvigyük az előadásainkat, ahol nagyon ritkán látnak színi előadást a polgárok.

A csoport eddigi díjai a Találkozón:

2004 – Robert Thomas *Hét nő* című bünyügi játékának hagyományos színreviteléért, melyet Mess Attila rendezett, Garai Béla-díjban részesítette a zsűri a topolyaiakat.

2006 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakukk Marci* című előadásban nyújtott alakításáért Vojtér Ilonka érdemelte ki a legjobb női mellékszereplő díját.

2007 – Dušan Kovačević *Tiszteletkör* című előadása Bambach Róbert-díjban részesült, ezen felül a legjobb női mellékszereplő díját Vida Henrietta kapta.

2021. október 18., hétfő

2008 – Újjászületés (Kiss József *Kincskeresők* című műve alapján) című előadásban a legszebb színpadi beszéd díját Petrás Gizella érdemelte ki Márta szerepéért.

2009 – Luigi Pirandello *Az ember, az állat és az erény* című előadásáért közönségdíjat érdemelt ki a csapat.

2010 – Háy János *A Senák* című előadásáért Bambach Róbert-díjat nyertek el. Rendező: Kálló Béla és Hajvert Ákos.

2011 – Molnár Ferenc *Liliom* című előadásáért Pataki-díjat nyert el a Mara Amatőr Színház. Ugyanezen évben a legjobb női mellékszereplő díját Vörös Emese vihette haza Mari szerepéért. Rendező: Szloboda Tibor.

2012 – Molière *A fösvény* című előadásáért Pataki-díjban részesültek, a legjobb férfi főszereplő díját Bogárdi Zsolt kapta Fecske megformálásáért, a legjobb női mellékszereplő díját pedig Szabó Erika vehette át Fruzsina megformálásáért. Rendező: Szloboda Tibor.

2015 – Pataki László-díj Tasnádi István *Finito, avagy a magyar zombi* című előadásáért, amelyet Körmöci Petronella rendezett.

2017 – Nagy István-díjjal jutalmazták Sörfőző Károlyt, a topolyai Mara Amatőr Színház tagját a *Paprikáscsirke* című előadásban Forgács szerepének megformálásáért.

2019 – Ejzler Evilának a Táborosi Margaréta által rendezett *Svejk* című darabban nyújtott alakításáért a legszebb színpadi beszédért járó fődíjat, a Szántó Róbert-díjat ítélte oda a zsűri.

A Mara Amatőr Színház bemutatja:

Molnár Ferenc: *Az üvegcipő* (95')
Vígjáték

Szereplők:

Sípos – Sörfőző Károly
Adél – Petrás Gizella

A találkozó nem tréfa

Irma – Fekete Dóra
Császár Pál – Világos Róbert
Roticsné – Szabó Erika
Legény, rendőrtanácsos – Mendrei Zsolt
Házmesterné – Jankovics Edit
Kislány, Viola – Pastyik Nóra
Keczeli Ilona – Nagy Evelyn
Adél anyja, írnok – Bata Rozalija
Nő – Ejzler Evila
Angyalka – Suvák Margaréta

Technikai munkatárs: Pécsi Adonisz

Díszletkivitelező: Petrás Zoltán

Zenei munkatárs: Dienes Ákos

Rendezte: Crnkovity Gabriella

Mindenki saját József Attilája

A PALICSI SZÍNJÁTSZÓ GRUND KALMÁR ZSUZSA TISZTA SZÍVVEL CÍMŰ ELŐADÁSÁNAK ZSÚRIZÉSE

A József Attila élete és művei által ihletett előzenés előadás, Attila indulatainak, érzéseinek, vívódásainak megélebenülése a palicsi ifjú színjátszók előadásában. A darab után kötetlen hangulatú beszélgetés során osztották meg egymással a tapasztalataikat a zsűritagok, illetve a rendezők és a játzók.

Kalmár Zsuzsa, a darab rendezője mesélte el, hogy a diákokkal a vírushelyzet alatt is igyekeztek próbálni és lesték az alkalmat, hogy mikor tudják a nézők elé vinni a drámát. Másfél éve mutatták be először a darabot, néhány havonta van lehetőségük játszani. **Arnold Ildikóval** már négy éve dolgoznak együtt, és kitűzött céljuk, hogy olyan előadásokat készítsenek, amelyek a gyerekek javára válnak, hiszen szeretnének öntudatos és gondolkodó fiatalokat nevelni. Így született meg például *Az emberke tragédiája*, *Az aranyecset*, *a Rómeó és Júlia* és a jelenlegi darab is. Szerették volna megragadni a versek lényegét és olyanná formálni a darabot, ami a fiatalok számára érthető és élvezhető. „Nagyon jó volt együtt dolgozni velük, ez fantasztikus lehetőség.” – mondta el Zsuzsa.

„*Tiétek volt József Attila!*” – **Ágoston Pribilla Valéria** elfogultságáról és meghatottságáról számolt be. A vers, a költészet varázsa, a színjátszók látványa, hozzáállása, a hangulat lebilincselte, elvarázsolta. Nagyon megindította, hogy a játzók József Attila emberi, költői dimenzióját a maga, valóságos, emberi tartalmában, gyötrelmeiben, sebezhetőségében takarták ki, eszköztelenül, természetesen, magától értetődően és fennakadás nélkül elevenítették meg.

Brestyánszki Boros Rozi szerint mindenki a saját József Attiláját hozta. A zeneiség, a hömpölygés, a hullámvás jellemezte a darabot. „*Az izgalmas mozgáskompozíciókon, a szép mozdulatokon túl, a magatartásokból süttött a József Attila.*” Szépen megkoreografált, gyönyörűen kivitelezett jeleneteket vittek színpadra a színjátszók, ugyanakkor nem mindenki alakításánál

volt érezhető az, amiről a mű szól. „...néha úgy érzetem, nem jó értelemben lágyul el a játék, mert szerintem József Attilának a legjobb gondolataiban is volt egyfajta fanyarság...” Ennek a darabnak az a szépsége, hogy nincs benne szakadás. Egyik örületből, illúzióvilágból a másikba csapódik. Nagyon szép szimbólumok jelentek meg, mint a *Mi Atyánk*, de a szövegmondás megismerésén túl, nagyon kell vigyázni a magatartásra. Nagyon szuggesztívnek kell lenni, tanácsolta Rozi.

Balázs Áronnak az tetszett, hogy az üres térben játszódó darabban teljesen a néző fantáziájára van bízva, hogy hova visznek a színesek. „*Ez tetszett, hogy ti alkottátok meg, a ti hangulatotok, a ti érzésvilágotok vitt engem helyről helyre.*” A zene, a mozgás, az ének nagyon meghatározó a darabban, a fényjáték is nagyon jól meg van komponálva, állapototok meg a zsűritagok. Emellett abban is egyetértettek, hogy a továbbiakban oda kell figyelni arra, hogy az indulat kárára nem mehet az érthetőség. Jó volt látni, hogy a fiatalok mennyire beleélik magukat, indulatot tudnak produkálni, ez nagyon jó képességnek számít, de nem szabad megfeledkezni a nézőről, mert végül is nekik készül a darab, mondta Áron. Alkalmazkodni kell a háttérzajokhoz, a térhez, a kontextushoz, ez alapján kell a hangerőt szabályozni.

Felmerült még a darabban kapcsolatban, hogy mi a helyzet, ha az ember leblokkol? Erről, folyt vidám beszélgetés a zsűrizés után.

A fiatalok elmondták: próbálnak mindig mindent beleadni, minden bemutatón hozzátesznek valami újat a játékhoz, és egyébként imádják ezt a darabot játszani.

Székely Zsófia

Színészavatás élesben

A NAGYKIKINDAI EGYSÉG MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET JÓZSEF ATTILA SZÍNTÁRSULATA CZAKÓ GÁBOR DISZNÓJÁTÉK CÍMŰ ELŐADÁSÁNAK ZSŰRIZÉSE

Nem mindennapi társulat lépett vasárnap este a színpadra, ugyanis több településről állnak össze az alkotók a „játék” kedvéért, ami az ő esetükben tūponos és életre-halál-ra megy. A találkozó 25 éves fennállása alatt minden alkalommal részt vettek, és általában díjesővel tértek haza.

Gondi Martina moderálásában indult az értékelés. Röviden köszöntötte a társulatot, majd felkérte **Király Sándor** társulatvezetőt és a darab rendezőjét, hogy beszéljen a darabválasztásról, a társulat bővüléséről, ismeresse a jelenlegi helyzetüket. Sándor rövid bemutatkozás után beavatta a hallgatóságot: az utóbbi időben megfogyatkozott a társulat, először a *Tóték*at (Örkény István) próbálták, amit a járványhelyzet szakított félbe, amiben többen szerepeltek, így legközelebb egy kevesebb szereplős darabbal kezdtek, ami már a *Disznójáték* volt, hogy ha esetleg még egyszer lemondásra kerül a sor, kevesebb embernek okozzon csalódást. Majd az is kiderült, hogy egy szereplő lebetegedése miatt, neki, a rendezőnek kellett átvennie az egyik főszerepet (Cornwall Úr). Az előadásban szerepel két új játészó is, akiket, mint megtudtuk, az Egység Művelődés Egyesület néptánccsoportjából hívtak meg szerepelni. Így két debütáló színészt is láthattak a nézők, Mangalicza Úr szerepében **Gyuránki Norbert**et, valamint a Kóbor Blökit alakító **Csikos Dávid**ot.

– Az nálunk mindig úgy van, ha valami hiányzik, a szomszédba kell menni: Nagykikindán hiányzott színész, átmentünk Kisoroszbba –

hiányzik per pillanat valaki súgó és színészünk is... akkor a táncosokból „kirántunk” egyet, megnézzük, hogy bírja-e a színjátszó tempót és virtust, aztán reméljük, hogy itt is marad – mesélte Sándor.

A szót ezután **Balázs Áron** vette át, és mintegy párbeszédszerűen megkezdődött az értékelés. Tetszését nyilvánította ki a darabválasztás miatt:

– Igen elgondolkodtató, és nagyon sok párhuzamot találtam benne, aktuális lehet bármelyik pillanatban, úgyhogy én nagyon figyeltem és követtem!

Majd kitért a díszletre, ami jól működik, de van benne egy-két megkérdőjelezhető dolog, mint például a nem jó irányból érkező fény (ami a pörkölő tüze, azaz a veszély forrása, a szereplők mégis épp az ellenkező irányba mennek a vágóhídra), vagy a közepéről belógó két darab lánc, ami Áron szerint feleslegesen túl nagy hangsúlyt kap. A rendező válasza a fény pozíciójára az volt, hogy a veszély mindenholonnan leselkedik a disznókra. Elmondta továbbá, hogy nemcsak két lánc (lenne) a díszlet, de a szááni színpad kondíciói nem tették lehetővé a többi felrakását.

Brestyánszki Boros Rozi olvashatóbb megoldást javasol a rendezői koncepció megvalósítására; ha a tűz fénye nemcsak egy irányból érkezik, hanem mindenfelől, akkor az azt fogja jelenteni, amit a rendező üzeni kíván: hogy a veszély mindenholonnan leselkedik a szereplőkre.

Áron vette vissza a szót, szerrinte a zeneválasztás is találó (Pink Floyd *Animals* című albumáról) és hasznos volt. Az előadáskezdést viszont – nézői szempontból – nem tartotta eléggé olvashatónak. Kiemelte Yorkshire Úr zseniális kimenetelét (**Tombác Imre**), amire a hallgatóság – a zsűri, a társulati tagok és a szervezők

A találkozó nem tréfa

egyaránt – tetszésüket kifejezve egyöntetűen helyeselték: „igen, az nagyon jó”, „igen, azt mi is szerettük.” :)

– Ott kell lennie a komolyságnak! Ugye, ők a disznóvágásról beszélnek, de ez életre-halálra megy. Itt ez vérkomoly kell legyen, s akkor szerintem még több poén ki fog jönni. Még jobban megnevetteti a közönséget. A vicc is akkor jó, ha komolyan mesélik! – mondta Áron.

Balázs Áron után Rozi vette át a szót. Régi ismerősei egymásnak a rendezővel. Megdicsérte az igényes szövegválasztást. Mint megtudtuk, Király Sándornak kifinomultan jó ízlése van darabválasztásokhoz és a megvalósításhoz is; mindig van mondanivalójuk az előadásaik által. Kérdés merült fel viszont benne az előadás befejezésével kapcsolatban. A darab végén, a vemhes koca, az egyetlen női karakter, miután mind a három disznót levágják, kivieszi a ruhája alá rejtett párnát.

– Ez így van megírva?

– Nem... valahol olvastam egy olyan értelmezést, hogy a koca álterhes. Ezt szerettük volna mi alkalmazni. A hazugságot, a kétszínűséget akartam ezzel kifejezni – válaszolt a rendező.

– Úgy érzem, hogy az előadás fókuszát elkönnyíti, eltolja egy olcsó irány felé. Végig hüen követték azt, amiről az előadás szól. Kivéve ezt. Én nagyon nem vagyok feminista, nem vagyok emancipált, de úgy érzem, ahogy ez befejeződik, nekem ez egy ne... Nem szerettem a végét, mert nekem nem erről szól a történet. De ez csak zárójelben mondom.

Ezután rátért a már említett előadáskezdesre.

– Nagyon szerettem a zenét az előadásokban! Nagyon szerettem azt is, ahogyan bemelt ez a zene. Az valóban igaz, amit Áron is említett, hogy nagyon hosszú zenei bevezetővel kezdődik az előadás, amiben benne van, hogy „kaját keresek”. Ez így valóban hosszú, aláírom! De ha a keresésnek van egy története, hogy hogyan keresem... például bejövök, boldog vagyok, belenézek a vödörbe, nincs benne semmi, hopp, megyek tovább, satöbbi (felépített cselekmények és érzések sorozata), tehát van egy fokozás, amiben eljutok odáig, hogy pánik, akkor van neki egy története. Akkor azt szeretem nézni. De a zenei világot az egésznek, a hangulati világot, nagyon pontos találkozásnak érzem, nagyon szerettem az előadásban!

A továbbiakban a jelmezekre tért ki. Véleménye szerint voltak jól működő darabok, amelyek üzenettel bírnak, többletjelentést hordoznak, mint például a kantáros munkásosverálók és civilnek ható kosztümök. Finomabb egyensúlykeresést javasolt köztük.

– Azt mondom, minimalista színházat csinálsz. Annak az a titka, hogy csak olyan elemeket hozok be a színpadra, amelyek vagy funkcionálisak vagy nagyon erős jelek. Imádom azokat az előadásokat, amelyekről lehet beszélni, ami gondolatokat ébreszt, kérdéseket vet fel, ötletek szül. Az előadásotok elindít bennem egy gondolatiságot!

Rozi kíváncsi volt arra, hogy a tájolások alkalmával hogyan reagál a közönség, erre a rendező, Király Sándor válaszolt.

– Azokon a helyeken, ahol ritkán látnak színházi előadást, értik, és nagyon szeretik a *Disznójátékot*, érezhetően jól követik és mennek a történettel.

Ágoston Pribilla Valéria szintén dicsérettel kezdte mondanivalóját.

– Jól működő előadás! Nagyon szerettem azt az összjátékot, amit megteremtettek a színpadon. Tehát az egymásra figyelés, a partnerre figyelés, úgy érzem jól is érezték magatokat a bőrötökben... Amit szintén megdicsérnék, hogy tudtok élni a szünetekkel! Ki tudjátok várni a következő mondandót, hogy az hatásosabb legyen. Voltak csendek, szünetek, aminek én nagyon örültem.

Kiemelte **Tápai**

Martina (Koca Anyó) alakítását, valamint Csíkos Dávid (Kóbor Blöki) hatásos első megjelenését. Felhívta viszont a társulat figyelmét a színpadi beszéd, a jól érthető szövegek, a nyelvi igényesség fontosságára. Ebben van lehetősége fejlődni a társulatnak. De többszörösen dicséretét fejezte ki a látottakkal kapcsolatban.

Rozi folytatta a dicsérő szavakat Yorkshire Úr alakításáért (Tombác Imre), kiemelte még egyszer, hogy mennyire finoman, pontosan hozta a figurát, nem ment át ripacsoskodásba. Valamint gratulált Csíkos Dávid és Gyuránki Norbert szerepléséhez, akik először léptek nagyszínpadra, elsőbálozók, és akik tökéletesen helyt álltak mint színészek!

Nagy Karina

Holnap a Találkozó színpadán

KEVÉS SZEREPLŐS ÉS KORTÁRS DRÁMA

A Madách Amatőr Színház az idei Találkozóra egy kétszereplős drámát hozott. A monodrámák és a duodrámák – ahogyan a vígjátékok sem – nem sorolhatóak a könnyű műfajok közé, hiszen kevés szereplőnek kell betölteni a helyet és kitölteni az időt.

A temerini csapat ugyanakkor egy kortárs, friss, vajdasági magyar drámát hozott. Rókus Zoltán szövege 2019-ben a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának a Délvidéki Magyar Színjátszás Napja alkalmából meghirdetett, immár nagy hagyománnyal bíró drámapályázatára készült, ahol nyertes is lett, így felolvasószínházban már megrendezték, színpadon viszont a Jáccunk Trupptól láthatjuk először.

Október 19., kedd, 16.00 óra

Madách Amatőr Színház, Nagybecskerek
Miro Gavran: *Az elnök szerelmei* (60')
Dráma

Rendezte: Lilijana Ivanović

Az előadásról: A darab Martha Washington, az első amerikai elnök özvegyének és Silviának, az elnök szeretőjének nem mindennapi és fordulatokkal teli találkozóját dolgozza fel. A történet George Washington birtokán játszódik le nem sokkal az elnök halálát követően.

A gyászoló feleség és a gyászba borult szerető feszült légkörben zajló beszélgetése igen váratlan fordulattal zárul.

12 éven aluliaknak nem ajánlott!

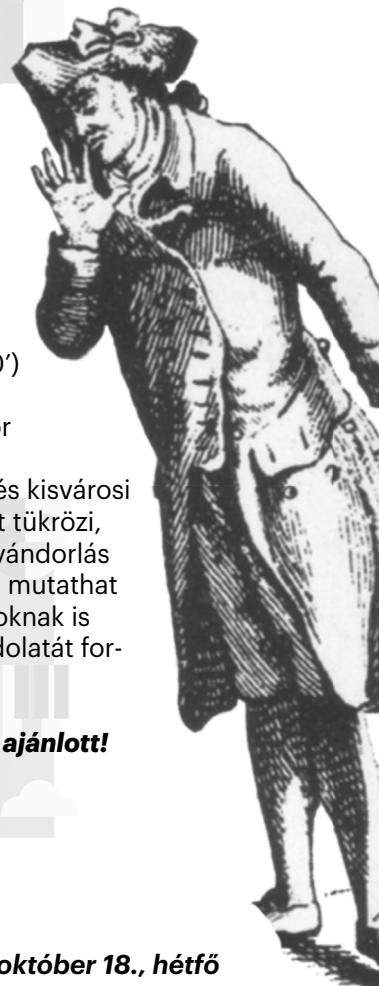
**Október 19., kedd,
20.00 óra**

Szirmai Károly Művelődési Egyesület, Jáccunk Trupp, Temerin
Rókus Zoltán:
Tyúklétra (avagy mi csorog a nyakunkba) (80')
Vígjáték

Rendezte: László Sándor

Az előadásról: Ez a zenés kisvárosi komédia napjaink valóságát tükrözi, és talán gyógyír lehet az elvándorlás okozta mély sebekre: kiutat mutathat az itt maradtoknak, és azoknak is üzen, akik a hazatérés gondolatát forgatják a fejükben.

12 éven aluliaknak nem ajánlott!

A XXV. Találkozó szakmai zsűrije

A találkozó nem tréfa

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA

Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt **Horváth Emma**, **Sebestyén Tibor** és **Bambach Róbert** csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színjátszással.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhettek létre, mint *A szegény csizmadia* és a *Szélkirály* című táncjáték, a *Rozsdaszínország aranya* című előadás és így tovább. A társulat elnyerte a szabadkai Nemzetközi Gyermekszínházi Fesztivál fődí-

ját. A szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyetteseként vonult nyugdíjba. A vajdasági magyar irodalom és színjátszás területén szerzett kimagasló és elvülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért Magyar Arany Érdemkereszttel tüntették ki.

A műkedvelő színjátszást szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó zsűritagja, de ugyanúgy a diákszínjátszók fesztiválján is több ízben volt tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színművészetben és az előadóművészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatások alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük.

BALÁZS ÁRON

Sterija-, Pataki Gyűrű-, Jászai Mari-díjas vajdasági magyar színművész

Bajmokon nőtt fel, ahol amatőr színészként Barácius Zoltán szárnyai alatt kipróbálhatta magát különböző szerepekben és megszerette a színházat. Középiskolai évei alatt meghívást kapott a Tanyaszínházba, miután végleg ez a pálya mellett döntött. 1995-ben felvételt nyert az Újvidéki Művészeti Akadémiára, ahol 2004-ben diplomázott Hernyák György és László Sándor osztályában. 2005 óta tanársegéd az Újvidéki Művészeti Akadémián.

1998-tól az Újvidéki Színház társulatának tagja 2016-ig.

Játszott még a Veszprémi Petőfi Színházban, Tatabányán, a Jászai Mari Színházban, Budapesten, a Bárka Színházban, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színházban, a Szegedi Nemzeti Színházban, Szabadkán, a Népszínházban, valamint a Kosztolányi Dezső Színházban, a Zentai Magyar Kamaraszínházban és az Újvidéki Szerb Nemzeti Színházban.

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középiskolás voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönségszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellékgyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színjátszók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

A színjátszás csak jót tehet nekik, bármit is akarnak az életben tovább csinálni

A Palicsi Színház vezetőjével és rendezőjével, Kalmár Zsuzsával és egy társulati taggal beszélgettem. Fontos tudni azt, hogy a társulati tag nem más volt, mint Zsuzsa lánya, Mezei Sára Csenge. Kíváncsi voltam arra, hogy milyen az, amikor anya és lánya együtt dolgozik, együtt alkot. Természetesen ők is éltek a lehetőséggel, és üzenetek a színjátszó társulatoknak. Olvassátok szeretettel! :)

Mikor alakult a társulat? Meséljete kicsit az alakulás körülményeiről.

Zsuzsa: 2014-ben alakult meg a Palicsi Színház Grund, az akkori általános iskolás nyegedikesekkel és harmadikosokkal. Ők ma már középiskolások, elsősök és másodikosok, úgyhogy valójában így felnőttek, nem azt mondom, hogy a kezem alatt, mert az eléggé nagyképűen hangozna, de a közös munkában... Számomra az hihetetlen öröm, hogy tényleg gyerekeként szeretem valamennyiüket, és jó látni, hogy milyen sokat változtak ebben a hat évben. Nagyon sok sikeres előadáson, nagyon sok munkán vagyunk túl, és azt látni a gyerekeken, hogy a színjátszás igenis hozzáad sokmindent az önbizalmukhoz, megnyilvánulásukhoz, világlátásukhoz, ez igenis nagy öröm számomra, mert én ezt így is gondoltam, hogy ez így működhet. Most már két csoportban dolgozunk, ugye ők a nagyok, és vannak a kicsik, elsőtől nyolcadikig, a diákszínházok. Mi pedig az idén szintet léptünk, ugye középiskolába átléptünk, és ezért jelentkeztünk ide hozzátok is, hogy minél több helyen meg tudjunk mutatkozni.

Nagyon helyes, hogy jelentkeztetek, nagyon örülünk Nektek! Az imént azt mondtad, hogy úgy szereted a társulat tagjait, mint a saját gyermekeidet. Ugye jól tudom, hogy a lányod is a társulat tagja, és ugye Arnold Ildikónak – aki segíti a munkátokat, az ő lánya is szerepel a társulatban. Milyen érzés együtt dolgozni a lányoddal?

Zsuzsa: Mivel ő nagyon szerette a színházat picit korától kezdve, olyan természetes volt, hogy ha anyának ott dolga van Palicson, akkor ő nem marad otthon, hanem jön velem. Nem is tudom... csak úgy belefolytunk a munkába, nem? (Sárához) Vagy feltettem neked azt a kérdést, hogy te akarsz-e jönni színjátszóra?

Sára: Lehet, hogy feltetted egyszer...

Zsuzsa: Nem tudom, olyan természetes volt, hogy jött a Sári, és akkor csináltuk, s azóta a nagyobbik fiam is játszik, a kisebb csoportban van, s ez valahogy természetes volt, hogy akkor is velem vannak, mert amikor próbafolyamat van a Népszínházban, akkor eléggé

keveset vagyok otthon, és mi minden lehető időt megpróbálunk együtt tölteni, amit csak együtt tölthetünk. Amikor kiderült, hogy több mindenben is tehetséges a Sári lányom, meg amúgy az Ádám fiam is, úgy gondoltam, hogy ez a színjátszás csak jót tehet nekik, bármit is akarnak az életben tovább csinálni, és hát én élvezem velük a munkát, nagyon. Egyáltalán nincs bennem az a görcs, hogy most a saját gyerekekkel másképpen kellene bánnom, hiszen már a többi gyereket is hat éve úgy szeretem, meg úgy igyekszem pátyolgatni lelki bajaiban meg mindenféle útján, ahogy a sajátommal tenném.

Sára, szeretném megkérdezni tőled, hogy neked milyen érzés a másik oldalról? Milyen az édesanyóddal folytatott közös munka?

Sára: Talán nagyon az elején volt csak fura, de így az évek alatt abszolút megváltozott ez.

Ugyanúgy dolgozom anyával, mint egy másik rendezővel. Volt is egy időszak, amikor nem ő tartotta nekünk a színjátszást, nem ő rendezett minket, hanem egy másik színésznő, és akkor is ugyanolyan volt, de talán, ha ott van anyu, akkor sokkal szabadabban tudok bármit csinálni, mintha más van ott. Én ezt nagyon szeretem, nem gondolom, hogy ez egy rossz dolog amúgy.

Ti mit üzennétek a többi társulatnak?

Zsuzsa: Én azt üzenném, hogy az együtt töltött idő, ami egy előadás elkészülésével jár, az a legfontosabb. Aztán az előadáson már lehet élvezni annak a gyümölcsét, de élveztétek az utat, amit addig be kell járni. Az út legalább olyannyira fontos, mint a megérkezés.

Sára: Egyrészt ezt, másrészt pedig azt, hogy ne féljete belevágni! Csak csináljátok, és mindez valami igazán nagyszerűvé tud válni! :)

Fábián Mónika

A találkozó nem tréfa

Totya-szemle Nagyikindán

Tóth Ramónával, a nagyikindai Egység Művelődési Egyesület elnökével is volt szerencsém beszélgetni egy kicsit. Ramónáról tudni kell, hogy ő maga is színjászó, s bár a Találkozó színpadán most nem szerepelt, a nézőtérrel izgatottan követte végig az előadást. Ramóna elmesélte, hogy milyen jó dolgok várhatóak színjátszás terén Nagyikindán, ráadásul még az idén! Ha kíváncsi vagy rá Te is, olvasd el a beszélgetést!

Mesélnél arról, milyen jövőbeli terveitek vannak az egyesületben, ami a színjátszást érintik?

Mindenképp folytatni fogjuk, mert Nagyikindán nagy hagyománya van a színjátszásnak. A nagyikindai magyarság már az 1880-as évektől aktív az amatőr színjátszók világában, erről írásos és fényképes bizonyítékok is vannak, de azt is fontos kiemelni, hogy 25 éve aktívan részt veszünk a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Szemléjén, még egyet sem hagyunk ki. Sok rendezőnk volt: **Barácius Zoli bácsi, Lepár Ferenc, Kovács Frigyes**, jelenleg pedig **Király Sándor** a rendezőnk, és az elhunyt **Tóth Jánosról** sem feledkezhetünk meg, akinek nagyon sokat köszönhetünk. Pont ezért is gondoltuk, hogy az ő emlékére megrendezzük a Totya-szemlét. Ezt már egy pár éve tervezzük. Eredetileg november 6-ára terveztük be, mert akkor van János születésnapja. János rendezőnk volt, amatőr színészünk, elnökségi tagunk az egyesületben, sőt volt

egy időszak, amikor titkárként is dolgozott. Rövid életének a felét biztosan az Egységben töltötte, élt-halt ezért az egyesületért. Magáért a színjátszásért pedig még inkább, és úgy gondoltuk, hogy méltó emlék volna az, ha ezt a mini szemlét megrendeznénk. Az elképzelés az, hogy olyan társulatok – leginkább falusi társulatok – is megmutakozhassanak, akik nem jutnak el a Színjátszó Találkozóra, mert nincs kapacitásuk arra, hogy nagyobb előadást készítsenek. Ezért szívesen várjuk őket a Totya-szemlére, parasztkomédiákkal, rövid jelenetekkel, egypercesekkel – bármivel be lehet nevezni. Persze a Totya-szemle nem lesz olyan jellegű, mint ez a Találkozó, de szeretnénk, hogy ha az említett társulatok is teret kapnának, és bemutatkoznának más közönség előtt. Mivel tavaly elmaradt a Covid miatt, idén pedig a Találkozó októberben van, úgy gondoltuk, hogy nagyon közel volna egymáshoz a két időpont, így az idén **december 18-ára** terveztük át a Totya-szemlét.

Ez egy nagyon szép kezdeményezés, és ismerve benneteket, szerintem nagyon jól fog sikerülni. Nagyon jó látni azt, hogy ennyire lelkesek vagytok. Számomra tipikusan a jó példák közé tartoztok, hiszen egy olyan közösség vagytok, amely szívvel-lélekkel végzi a munkáját.

Egyre kevesebben vagyunk az Egyesületben, de tartjuk magunkat. Ha a József Attila Színtársulatot nézzük, 5-6 emberrel igyekszünk minőségi előadásokat elhozni a szemlére, bemutatni és tájolni máshol is a Vajdaságban.

A kis létszám ellenére sincs hiányérzetünk, pont abból kifolyólag, hogy ennyire elhivatottak vagytok. Az a varázslatos az egészben, hogy annak ellenére, hogy kevesen vagytok, nagyon nagy dolgokat tudtok alkotni közösen. Nagyon sok sikert kívánok ehhez a munkátokhoz, izgatottan várjuk a Totya-szemlét, és Téged sem engedhetlek el anélkül, hogy megkérdezném: te mit üzennél a többi társulatnak?

Én amatőr színésznek tartom magam, sokat játszottam a József Attila Színtársulaton belül, és én azt üzenem, hogy kikapcsolódásként játsszanak. Játsszanak sokat, és műveljék ezt a szép műfajt, hobbit, mert az amatőröknek ez egy hobbi, a munkájuk mellett végzik mindezt.

Amnyiszor elmondták már mások is, hogy ez nem könnyű feladat, ezért azt üzenem, hogy a *kitartás* nagyon fontos, és nem lé-

nyeg, hogy milyen korosztályról van szó, állandóan kell utánpótlást biztosítani, de az idősebb tagokról sem szabad megfeledkezni. Kívánom az idősebb amatőr színjátszóknak is, akik talán már ott hagytak egyes színtársulatokat, hogy térjenek vissza, mert biztosan tárt karokkal várják őket a rendezők vagy akár az egyesületek.

Fábián Mónika

A találkozó nem tréfa!mester

TOTYA-SZEMLE

Tóth János egykori rendezőnk, színészünk, elnökségi tagunk, munkatársunk emlékére már pár éve készülünk egy Szemlét megvalósítani, melynek állandó helyszíne lenne egyesületünk.

Tavaly, mikor fennállásunk 75. évfordulóját ünnepeltük, úgy gondoltuk, hogy megfelelő lenne az első Totya-szemlét is megtartani, de sajnos a pandémia végett nem sikerült.

Idén viszont – ha nem is novemberben – (Tóth János születésének napján), de decemberben sort kerítünk az első Totya-szemlére, amely mellé anyagi és erkölcsi támogatásával a Bethlen Gábor Alap közvetítésével odállt a Magyar Kormány és a Nemzetpolitikai Államtitkárság.

In memoriam
Tóth János „Totya”

Mi is a szemle lényege:

- rövid, egyfelvonásos színpadis előadások bemutatása,
- parasztkomédiák
- minden, ami nem jut ki a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójára,
- három tagú zsűri szakmai véleményét hallgathatják meg a csoportok.

Fontos, hogy a bejegyzés alatt lévő jelentkezési lapot minden színjátszó csoport, egyesület kitöltve eljuttassa hozzánk december 10-ig, a Totya-szemle december 18-án kerül megrendezésre az Egység Művelődési Egyesület épületében. Ha nem résztvevőként, de nézőként szívesen várunk minden kedves érdeklődőt!

Jelentkezési lap az Egység Művelődési Egyesület honlapjáról (<https://egysegame.org/totya-szemle/>) érhető el.

FORRÁS:
<https://egysegame.org/totya-szemle/>

A szajáni Móra Károly Általános Iskola tanulóinak alkotásai

VÉGRE KIMOZDULTAM – ÉLMÉNYEK A TALÁLKOZÓ MEGNYITÓJÁRÓL

Színházban jártam. Nem mindennapi esemény ez az életemben. Megnyitó, beszédek, versenyelőadás. A darab vicces és romantikus is volt egyben. Nagyon élvezhető. Nagyon jó volt látni ennyi tehetséges színészt egy helyen. Ha a többi előadás is ilyen szuper lesz, akkor nehéz dolga lesz a zsűrinek.

Szabó Vivien, 7. osztály

A nyitónapi előadás jó volt. Sok volt benne az ének és a tánc. Humorból sem volt hiány. Szórakoztató volt, sokat nevtünk. Akadtak percek, amikor unatkoztunk is, de összességében nagyon élveztük. Reméljük, a többi darab is elnyeri a közönség tetszését.

Szenes Márk, 7. osztály

*Bexdán Adrienn
IV. osztály*

*Palinkás Kornélia
IV. osztály*

Kevés lehetőségünk adódott mostanában kimozdulni és művelődni. Ez a találkozó egy kiváló alkalom erre. A nyitónap ünnepélyes és szórakoztató volt a közönség számára. A zsűrizéshez mi is hozzáláttunk. Az elkövetkező napokban is ott leszünk, folyamatosan jegyzetelünk, át- és megbeszéljük a látottakat, illetve értékelünk a mi szempontjaink szerint. Jó kis hét elé nézünk. Már nagyon várjuk!

A diákzsűri

A nagykikindai Egység a szemlegyőztes

Vasárnap Nagykikindán befejeződött a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók X. Találkozója

Díjkiosztó gálaműsorral ért véget vasárnap Nagykikindán, az idén hatvanéves fennállását ünneplő Egység ME-ben a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók X. Találkozója. Április 1-je és 10-e között tizenegy előadást nézhetett meg a környékbeli magyar színházkedvelő közönség. A társulatok munkáját háromtagú művészeti bizottság értékelte: Ágoston Pribilla Valéria, Faragó Árpád és dr. Szöllösi Vágó László személyében.

Először Faragó Árpád osztotta meg velünk a szemléről alkotott benyomásait, és többek között kiemelte:

– A tizedik, jubileumi találkozó ünnepi hangulatában kissé talán elfogult az ember. Különösen akkor, ha az elmúlt, mögöttünk maradt találkozók, színházi esték eseményeit, történéseit is újra éli, felidézi. Ugyanis engem az a megiszteltetés ért, hogy több mint 120 előadást láttam a tíz év során. Faragó kiemelte, hogy az előadásokban ott volt az igényesség, a művé-

szet játékosága, az élet valóságos derüje, a szerelem és barátság „bolondsága”.

A gálaműsor közönségéhez szólt Ágoston Pribilla Valéria, a művészeti bizottság

és Vermes János péterrévei amatőrnek.

A legjobb női főszerepért járó Ferenczi Ibolya-díjra Kamrás Annamariát, a nagybecsereki Madách Amatőrszínház társu-

Jelenet a Biedermann és a gyűjtogatók című győztes előadásból

Pavarotti Belgrádban

Luciano Pavarotti május 21-én Belgrádban, a Pionir központban ad hangversenyt. A belépők 10 000, 15 000, 20 ezer és 25 000 dinárba kerülnek, és a Komuna szervezőiroda pénztárán április 18-ától kezdik árusítani. Összesen négyezer néző élvezheti majd a világhírű tenor belgrádi koncertjét, bár a B92 értesülései szerint máig több mint hétezeren foglaltak jegyet, még mielőtt tudni vélték volna annak árát.

Pavarotti hazánkba a The Farewell Tour elnevezésű búcsútúrnéja keretében lép fel. Előtte április 13-án Kijevben, 16-án Rotterdamban, 20-án Prágában kon-

elnöke és Hajnal Jenő, a VMMSZ alelnöke is, majd kihirdették a díjazottakat.

A folyamatos és a színvonalas munka elismeréseként a VMMSZ Emlékplakettjét a nagykikindai, a kisoroszi és a bácskertes-i szintársulatok érdemelték ki, ugyanis folyamatosan jelen voltak a találkozókön.

Elismerést kapott: Kanalas Ilona (Nagykikinda) és Baka András (Tóba), akik évtizedek óta jelen vannak a mozgalomban. Ladányi Ilona (Bácskertes) és Ferkovics József (Tóba) a Hét Nap fél-fél-éves előfizetését kapták különdíjként. Különdíjban részesült a vepródi Kossuth Lajos ME közösségteremtő tevékenységért.

A fiatal színjátszók kulturális önképzésben nyújtott sokéves eredményes tevékenységért a zentai Thurzó Lajos KMK részesült különdíjban. A fiatalokat mozgósító előadásért a nagybecsereki Madách Amatőrszínház részesült különdíjban.

A legszebb színpadi beszédért járó Szántó Róbert-díjat a zentai szintársulat érdemelte ki. A legjobb férfi mellékszerep alakításáért két egyenrangú Nagy István-díjat ítelt oda a művészeti bizottság: Szobek Károlynak, a vepródi társulat tagjának

latának tagját találta méltónak a bizottság a Karinthy: Kabaré főszerepének tolmácsolásáért.

A találkozó legjobb férfi főszereplőjének alakításáért két egyenrangú Szilágyi László-díjat osztott ki a bizottság: Tóth Jánosnak, a nagykikindai és Molnár Oszkárnak, a bácskertes-i társulat tagjának a Biedermann és a gyűjtogatók, illetve a Ludas Matyi címszerepében nyújtott alakításáért.

A Bambach Róbert-díjat az új színpadi kifejezési formák ösztönzésére alapított a művelődési szövetség, ezt a zentai társulat kapta Friedrich Dürrenmatt: Pillanatkép egy bolygóról című színművének nagyszerű előadásáért.

A Pataki László-díjat a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók X. Találkozójának legjobb előadásáért a nagykikindai Egység ME társulata érdemelte ki Max Frisch: Biedermann és a gyűjtogatók című szatirikus vígjátékának előadásával.

A találkozó tízéves történetében másodszor fordult elő, hogy a közönség és a zsűri egy véleményen volt.

■ FEKETE László

A találkozó nem tréfa

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXV. Találkozójának színlapja • Kiadja a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Varga Natália munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Döme Szabolcs, Fábián Mónika, Gondi Martina, Nagy Dominika, Nagy Karina, Oláh Tamás, Sutus Áron, Székely Zsófia • A rendezvény megőrkítéséért felel: Gutási Lukács • 2021 októbere, Szaján